ข่าวแจ้งกรมพัฒนาธุรกิจการค้า
เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นของบริษัทจำกัด

ตามที่ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2551 ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยหุ้นส่วนบริษัทเกี่ยวกับการบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้น ซึ่งมีผลบังคับใช้มาตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2551 นั้น

ปรากฏว่า การบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นของบริษัทจำกัดตามมาตรา 1175 ที่ปรับปรุงแก้ไขใหม่ ซึ่งได้กำหนดให้บริษัทจำกัดทุกบริษัทต้องส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นโดยส่งทางไปรษณีย์ตอบรับไปยังผู้ถือหุ้นทุกคนที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนของบริษัทและต้องนำคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นนั้นลงประกาศหนังสือพิมพ์แห่งท้องที่อย่างน้อยหนึ่งคราวนั้นก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติต่อผู้ประกอบธุรกิจ 2 ประการดังนี้

ประการแรก การที่ให้บริษัทจำกัดต้องนำคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นลงโฆษณาหนังสือพิมพ์แห่งท้องที่ ทำให้เกิดปัญหาและเป็นภาระในทางปฏิบัติ กล่าวคือ บริษัทในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นบริษัทในครอบครัว การบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นจึงมักจะทำกันอย่างง่ายๆ โดยการส่งจดหมายแจ้ง โทรศัพท์แจ้ง หรือส่งจดหมายนัดประชุมให้ถึงตัวผู้ถือหุ้นโดยตรง ดังนั้นการที่กฎหมายกำหนดให้ต้องนำคำบอกกล่าวลงโฆษณาหนังสือพิมพ์จึงเป็นการสร้างภาระเกินความจำเป็น อีกทั้งในช่วงเดือนพฤษภาคมของทุกปีที่บริษัทจำกัดและบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งมีอยู่กว่า 200,000 รายต้องจัดประชุมสามัญผู้ถือหุ้นประจำปีพร้อมกัน หนังสือพิมพ์มีเนื้อที่ไม่เพียงพอรองรับการลงโฆษณาคำบอกกล่าวได้ ทำให้บริษัทเป็นจำนวนมากเกรงว่าการประชุมสามัญผู้ถือหุ้นที่ไม่ได้ลงโฆษณาคำบอกกล่าวนัดเรียกประชุมผู้ถือหุ้นจะเสียไป และอาจต้องถูกดำเนินคดีอาญาที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายด้วย ซึ่งปัญหาดังกล่าวกรมพัฒนาธุรกิจการค้าไม่ได้นิ่งนอนใจ ขณะนี้ได้ทำการยกร่างกฎหมายเพื่อปรับปรุงแก้ไขประเด็นที่เป็นปัญหาแล้วโดยหลักเกณฑ์การบอกกล่าวจัดประชุมผู้ถือหุ้นตามร่างที่จะปรับปรุงแก้ไขใหม่นั้นจะยึดหลักเกณฑ์เดียวกันกับการบอกกล่าวการจ่ายเงินปันผล กล่าวคือ คำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นให้ส่งทางไปรษณีย์ตอบรับไปยังผู้ถือหุ้นทุกคนที่มีชื่อในทะเบียนของบริษัท แต่การลงโฆษณาคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นนั้นจะลงโฆษณาก็แต่เฉพาะกรณีที่บริษัทจำกัดใดมีการออกใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ถือเท่านั้น กรณีที่ออกใบหุ้นชนิดระบุผู้ถือหุ้นทั้งหมดไม่ต้องนำคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นนั้นลงโฆษณาหนังสือพิมพ์อีกต่อไป ขณะนี้ร่างกฎหมายดังกล่าวได้ผ่านขั้นตอนของการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องแล้ว คาดว่าจะนำเสนอกระทรวงพิจารณาได้ภายในต้นเดือนกรกฎาคม ศกนี้

ประการที่สอง เรื่องเกี่ยวกับการส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุม ซึ่งมีปัญหาว่าจะดำเนินการอย่างไรจึงจะถือว่าได้ส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมให้กับผู้ถือหุ้นโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว เนื่องจากเรื่องการส่งคำบอกกล่าวประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหุ้นส่วนบริษัทได้กำหนดไว้ 2 แห่งคือ มาตรา 1175 (ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้เฉพาะเกี่ยวกับการส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้น) และมาตรา 1244 (ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ทั่วไปสำหรับการส่งคำบอกที่บริษัทต้องส่งให้แก่ผู้ถือหุ้น) เรื่องนี้เพื่อให้มีความชัดเจน กรมพัฒนาธุรกิจการค้าจึงขอเรียนชี้แจงแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นที่ถูกต้องดังนี้ การส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นอาจทำได้ 2 วิธี กล่าวคือ ส่งจดหมายทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังผู้ถือหุ้นที่มีชื่อในทะเบียนบริษัท หรือส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นให้ถึงตัวผู้ถือหุ้นที่มีชื่อในทะเบียนโดยตรง แต่ในกรณีหลังหากผู้ถือหุ้นนั้นไม่ยอมรับ บริษัทก็จะต้องดำเนินการส่งคำบอกกล่าวเรียกนัดประชุมผู้ถือหุ้นใหม่โดยส่งจดหมายทางไปรษณีย์ลงทะเบียนไปรษณีย์ตอบรับ

จึงขอเรียนชี้แจงมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า

3 กรกฎาคม 2552

คำชี้แจงกรมพัฒนาธุรกิจการค้า
เรื่อง
การชำระค่าหุ้นเพิ่มทุนบริษัทจำกัดและบริษัทมหาชนจำกัดด้วยทรัพย์สินอย่างอื่นนอกจากตัวเงิน

ด้วยมีผู้สอบถามกรมพัฒนาธุรกิจการค้าอยู่เสมอว่าในกรณีบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดเพิ่มทุน บริษัทจะสามารถรับชำระค่าหุ้นเพิ่มทุนด้วยทรัพย์สินอย่างอื่นนอกจากตัวเงินได้หรือไม่ รวมทั้งมีผู้เข้าใจว่าบทบัญญัติของพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 มิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าบริษัทมหาชนสามารถรับชำระค่าหุ้นเพิ่มทุนเป็นทรัพย์สินอย่างอื่นได้และเสนอแนะให้มีการแก้ไขกฎหมายในเรื่องดังกล่าวให้มีความชัดเจนนั้น

เพื่อให้มีความชัดเจนในเรื่องดังกล่าว กรมพัฒนาธุรกิจการค้าขอเรียนชี้แจง ดังนี้

1. กรณีบริษัทจำกัดสามารถออกหุ้นเพิ่มทุนโดยรับชำระค่าหุ้นด้วยทรัพย์สินอื่นนอกจากตัวเงินได้ โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมผู้ถือหุ้นด้วยมติพิเศษตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1221

2. สำหรับกรณีการเพิ่มทุนของบริษัทมหาชนจำกัดซึ่งมีผู้เข้าใจว่าบทบัญญัติของกฎหมายมิได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าบริษัทมหาชนสามารถรับชำระค่าหุ้นเพิ่มทุนด้วยทรัพย์สินอย่างอื่นได้นั้น ขอเรียนว่าอาจเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เนื่องจากตามมาตรา 35 (5) ซึ่งกำหนดในเรื่องการประชุมจัดตั้งบริษัทว่าบริษัทสามารถวางกำหนดหุ้นสามัญหรือหุ้นบุริมสิทธิที่สามารถชำระค่าหุ้นด้วยทรัพย์สินอื่นนอกจากตัวเงินได้นั้น กฎหมายกำหนดให้นำมาใช้บังคับกับการออกหุ้นเพิ่มทุนด้วยโดยอนุโลมซึ่งจะเห็นได้จากความในวรรคท้ายของมาตรา 136 ซึ่งกำหนดให้นำหมวด 3 และหมวด 5 มาใช้บังคับโดยอนุโลม และตามหมวด 5 ในมาตรา 54 ซึ่งกำหนดในเรื่องการชำระค่าหุ้นนั้นอยู่ภายใต้บังคับของมาตรา 35 (5) นอกจากนั้นในมาตรา 137 ตอนท้ายยังได้กำหนดให้นำมาตรา 38 ซึ่งกำหนดในเรื่องผลของการไม่ชำระค่าหุ้นเมื่อคณะกรรมการเรียกให้ชำระค่าหุ้นหรือโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินให้แก่บริษัทตามมาตรา 37 วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลมด้วย ดังนั้น จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจึงมีความชัดเจนอยู่ในตัวแล้วว่าบริษัทมหาชนจำกัดสามารถรับชำระค่าหุ้นเพิ่มทุนด้วยทรัพย์สินอื่นนอกจากตัวเงินได้ด้วย

จึงขอเรียนชี้แจงมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

กรมพัฒนาธุรกิจการค้า
23 กรกฎาคม 2552

คณะผู้จัดทำขอนำเสนอประกาศสภาวิชาชีพบัญชี เรื่อง ค่าดำเนินการในการพิจารณาหลักสูตร วิทยากร ผู้จัดการอบรมหรือจัดประชุมสัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้ต่อเนื่องทางวิชาชีพบัญชีของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ซึ่งได้ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๖ ตอนพิเศษ ๙๐ ง เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๒ มาเผยแพร่ให้สมาชิกทราบ ดังนี้

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี
ฉบับที่ ๕/๒๕๕๒
เรื่อง ค่าดำเนินการในการพิจารณาหลักสูตร วิทยากร ผู้จัดการอบรมหรือจัดประชุมสัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้ต่อเนื่องทางวิชาชีพบัญชีของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต

ตามข้อ ๗.๑.๑ ของข้อบังคับสภาวิชาชีพบัญชี (ฉบับที่ ๑๕) เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการเข้ารับการฝึกอบรมหรือเข้าร่วมประชุมสัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้ต่อเนื่องทางวิชาชีพบัญชีของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดให้ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตเข้ารับการฝึกอบรมหรือเข้าร่วมประชุมสัมมนาที่สภาวิชาชีพบัญชีให้ความเห็นชอบในหลักสูตร วิทยากร ผู้จัดการอบรมหรือจัดประชุมสัมมนานั้น

เนื่องจากการพิจารณาให้ความเห็นชอบในหลักสูตร วิทยากร ผู้จัดการอบรม มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทำให้สภาวิชาชีพบัญชีต้องรับภาระเป็นอันมาก

เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระดังกล่าว สภาวิชาชีพบัญชี อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๑๔) และมาตรา ๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงกำหนดค่าดำเนินการในการพิจารณาหลักสูตร วิทยากร ผู้จัดการอบรมหรือประชุมสัมมนา เพื่อพัฒนาความรู้ต่อเนื่องทางวิชาชีพบัญชีของผู้สอบบัญชีรับอนุญาต โดยมีหลักเกณฑ์ ดังนี้

๑. **ผู้มีหน้าที่จ่ายค่าดำเนินการ**

ผู้จัดการอบรมหรือจัดประชุมสัมมนาที่ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ

๒. **อัตราค่าดำเนินการ**

ผู้จัดการอบรมหรือจัดประชุมสัมมนา เสนอหลักสูตรใหม่ หรือมีการเปลี่ยนแปลงวิทยากรหรือเนื้อหาหลักสูตรที่เป็นสาระสำคัญ คิดค่าดำเนินการในอัตราหลักสูตรละ ๑,๐๐๐ บาท

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

(เกษรี ณรงค์เดช)
นายกสภาวิชาชีพบัญชี

สรุปการเปลี่ยนแปลงของมาตรฐานการบัญชี ซึ่งออกประกาศในปี พ.ศ. 2550-2552

ตามที่คณะผู้จัดทำได้นำเสนอสรุปมาตรฐานการบัญชี และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับปรับปรุงที่ประกาศใช้แล้วในปี พ.ศ. 2550–2552 จำนวนรวมทั้งสิ้น 15 ฉบับ แต่เนื่องจากมาตรฐานการบัญชีแต่ละฉบับที่ปรับปรุงมีการเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญเป็นจำนวนมาก คณะผู้จัดทำฯ จึงได้ทยอยนำเสนอประเด็นการเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดของมาตรฐานการบัญชีไปแล้วในข่าววิชาชีพบัญชี ฉบับประจำเดือนมิถุนายน 2552 แล้ว จำนวน 7 ฉบับ ยังคงเหลือที่จะเผยแพร่อีกจำนวน 8 ฉบับ โดยในข่าววิชาชีพบัญชีฉบับนี้ คณะผู้จัดทำขอนำเสนอประเด็นการเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดของมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงิน อีกจำนวน 4 ฉบับ เพื่อเผยแพร่ให้ผู้อ่านได้ทราบ และคณะผู้จัดทำจะนำเสนอสรุปประเด็นการเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดของมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เหลืออีก 4 ฉบับ ในข่าววิชาชีพบัญชีเดือนถัดไป

ลำดับที่	มาตรฐานการบัญชี/มาตรฐานการรายงานทางการเงิน		หมายเหตุ
	ฉบับที่	ชื่อมาตรฐาน	
1	34 (ฉบับที่ 41 เดิม)	งบการเงินระหว่างกาล (ปรับปรุง 2550)	**เผยแพร่ในข่าววิชาชีพบัญชีฉบับนี้**
2	3 (ฉบับที่ 43 เดิม)	การรวมธุรกิจ (ปรับปรุง 2550)	
3	27 (ฉบับที่ 44 เดิม)	งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ (ปรับปรุง 2550)	
4	28 (ฉบับที่ 45 เดิม)	เงินลงทุนในบริษัทร่วม (ปรับปรุง 2550)	
5	31 (ฉบับที่ 46 เดิม)	ส่วนได้เสียในการร่วมค้า (ปรับปรุง 2550)	**เผยแพร่ในข่าววิชาชีพบัญชีฉบับถัดไป**
6	11 (ฉบับที่ 49 เดิม)	สัญญาก่อสร้าง (ปรับปรุง 2550)	
7	38 (ฉบับที่ 51 เดิม)	สินทรัพย์ไม่มีตัวตน	
8	5 (ฉบับที่ 54 เดิม)	สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก (ปรับปรุง 2550)	

ทั้งนี้ คณะผู้จัดทำได้มีการจัดเรียงเลขระบุฉบับของมาตรฐานการบัญชีแต่ละฉบับให้เป็นไปตามที่สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ กำหนดให้ตรงกับมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (IAS/IFRS) แล้ว โดยมาตรฐานการบัญชีที่มีการประกาศบังคับใช้และลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ท่านผู้อ่านสามารถ Download ฉบับเต็มได้ที่เว็ปไซต์สภาวิชาชีพบัญชี www.fap.or.th

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
1. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 34 เรื่อง งบการเงินระหว่างกาล (ปรับปรุง 2550) (ฉบับที่ 41 เดิม)	1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ระบุเกี่ยวกับงบการเงินระหว่างกาล ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมในมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น 2. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้บังคับว่ากิจการประเภทใดที่ควรเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลบ่อยเพียงใด หรือเผยแพร่ให้เสร็จภายในระยะเวลาเท่าใดหลังวันสิ้นสุดงวดระหว่างกาล การกำหนดในเรื่องดังกล่าวควรเป็นการตัดสินใจของรัฐบาล หน่วยงานกำกับดูแลด้านหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์และหน่วยงานที่กำกับดูแลด้านบัญชีอื่นๆ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้สำหรับบริษัทที่ถูกกำหนดหรือเลือกที่จะเผยแพร่งบการเงินระหว่างกาลตามมาตรฐานการบัญชี 3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ 3.1 กำหนดเนื้อหาขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลซึ่งรวมถึงการเปิดเผยข้อมูล และ 3.2 ระบุถึงวิธีรับรู้รายการทางบัญชี และหลักเกณฑ์การวัดมูลค่าที่ควรใช้ในงบการเงินระหว่างกาล 4. เนื้อหาขั้นต่ำของงบการเงินระหว่างกาลประกอบด้วยงบดุลแบบย่อ งบกำไรขาดทุนแบบย่อ งบกระแสเงินสดแบบย่อ งบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของเจ้าของแบบย่อ และหมายเหตุประกอบงบการเงินที่กำหนด 5. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีข้อสมมติฐานว่าผู้ที่ได้อ่านงบการเงินระหว่างกาลของกิจการจะได้อ่านรายงานประจำปีของปีล่าสุด ดังนั้นข้อมูลที่มีอยู่ในหมายเหตุประกอบงบการเงินประจำปีดังกล่าวแทบจะไม่มีการกล่าวซ้ำ หรือปรับปรุงให้ทันต่อเหตุการณ์ในงบการเงินระหว่างกาล แต่ข้อมูลในหมายเหตุประกอบงบการเงินระหว่างกาลในเบื้องต้นจะอธิบายถึงเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงที่มีความสำคัญ ซึ่งมีผลต่อความเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในฐานะการเงินและผลดำเนินงานของกิจการภายหลังวันที่ในงบการเงินของปีบัญชีล่าสุด 6. กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับงบการเงินระหว่างกาลและงบการเงินประจำปี **เว้นแต่**นโยบายการบัญชีที่เปลี่ยนแปลงภายหลังวันที่งบการเงินประจำปีล่าสุดนั้นจะใช้ในงบการเงินประจำปีถัดไป ความถี่ในการรายงานของกิจการไม่ว่าจะเป็นปีละครั้ง ครึ่งปีละครั้ง หรือไตรมาสละครั้ง ไม่ควรมีผลกระทบต่อการวัดผลการดำเนินงานประจำปี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การวัดมูลค่าเพื่อจัดทำงบการเงินระหว่างกาลควรจัดทำตามเกณฑ์ยอดสะสมจากต้นปีบัญชีถึงปัจจุบัน 7. ในการตัดสินใจถึงเรื่องรับรู้รายการ จัดประเภทรายการ หรือเปิดเผยข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ของงบการเงินระหว่างกาลกิจการควรพิจารณาความมีสาระสำคัญของรายการดังกล่าว โดยสัมพันธ์กับข้อมูลทางการเงินของงวดระหว่างกาล มิใช่ข้อมูลที่ได้จากการประมาณการสำหรับปี	เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2551 (ยกเว้นการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับนี้กับธุรกิจที่ไม่ใช่บริษัทมหาชน)

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
2. มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 3 เรื่อง การรวมธุรกิจ (ปรับปรุง 2550) (ฉบับที่ 43 เดิม)	**การบัญชีสำหรับการรวมธุรกิจ** 1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้การรวมธุรกิจทุกกรณีที่อยู่ในขอบเขตมาตรฐานฉบับนี้ต้องปฏิบัติตามวิธีซื้อ โดยเดิมมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 อนุญาตให้ใช้วิธีการบัญชีเมื่อมีการรวมธุรกิจได้ 2 วิธี คือ วิธีรวมส่วนได้เสียสำหรับการรวมธุรกิจที่เป็นการรวมส่วนได้เสีย และวิธีซื้อสำหรับการรวมธุรกิจที่เป็นการซื้อธุรกิจ **การรับรู้สินทรัพย์ที่ได้มาหนี้สินและหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นที่รับมาที่ระบุได้** 2. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ได้เปลี่ยนแปลงข้อกำหนดจากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิมสำหรับการรับรู้รายการดังต่อไปนี้แยกต่างหากจากกันเป็นส่วนหนึ่งของการปันส่วนต้นทุนการรวมธุรกิจ 2.1 หนี้สินจากการยกเลิกหรือลดกิจกรรมของผู้ถูกซื้อ และ 2.2 หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นของผู้ถูกซื้อ นอกจากนี้ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้อธิบายให้ชัดเจนขึ้นสำหรับเงื่อนไขในการรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนของผู้ถูกซื้อแยกต่างหากจากกัน เป็นส่วนหนึ่งของการปันส่วนต้นทุนการรวมธุรกิจ 3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้ผู้ซื้อต้องรับรู้หนี้สินจากการยกเลิกหรือลดกิจกรรมของผู้ถูกซื้อเป็นส่วนหนึ่งของการปันส่วนต้นทุนการรวมธุรกิจเฉพาะเมื่อผู้ถูกซื้อมีภาระหนี้สินอยู่ ณ วันที่ซื้อ สำหรับการปรับโครงสร้างที่รับรู้ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น แต่มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิมกำหนดให้ผู้ซื้อรับรู้ประมาณการหนี้สินจากการยกเลิกหรือลดกิจกรรมของผู้ถูกซื้อเป็นส่วนหนึ่งของการปันส่วนต้นทุนการรวมธุรกิจ แม้ประมาณการหนี้สินดังกล่าวไม่ใช่หนี้สินของผู้ถูกซื้อ ณ วันที่ซื้อ หากผู้ซื้อดำเนินการเข้าเกณฑ์ที่มาตรฐานกำหนด 4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดว่า ณ วันที่ซื้อ ผู้ซื้อต้องรับรู้หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น (ตามนิยามที่ระบุในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37) ของผู้ถูกซื้อ เป็นส่วนหนึ่งของการปันส่วนต้นทุนการรวมธุรกิจ หากสามารถวัดมูลค่ายุติธรรมได้อย่างน่าเชื่อถือ แต่มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิม หนี้สินที่อาจเกิดขึ้นถูกรับรู้เป็นส่วนหนึ่งของค่าความนิยมหรือค่าความนิยมติดลบ 5. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิม กำหนดให้รับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนเฉพาะกรณีมีความเป็นไปได้ค่อนข้างแน่ที่กิจการจะได้รับประโยชน์เชิงเศรษฐกิจในอนาคตจากสินทรัพย์นั้นและสามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการรับรู้รายการ เนื่องจากสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจเป็นเรื่องที่ยอมรับได้	เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2551 (ยกเว้นการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กับธุรกิจที่ไม่ใช่บริษัทมหาชน)

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	นอกจากนี้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มีแนวทางอธิบายว่าโดยปกติมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจสามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือเพียงพอที่จะรับรู้แยกต่างหากจากค่าความนิยม ถ้าสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจมีอายุการให้ประโยชน์ที่ระบุได้แน่นอน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่ามูลค่ายุติธรรมสามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือ 6. การวัดมูลค่าสินทรัพย์ที่ได้มา และหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นที่รับมาที่ระบุได้ 7. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิม ได้กำหนดแนวทางที่กำหนดให้ถือปฏิบัติและแนวทางที่เลือกปฏิบัติสำหรับการวัดมูลค่าเริ่มแรกของสินทรัพย์สุทธิที่ระบุได้ที่ได้มาจากการรวมธุรกิจ และการวัดมูลค่าเริ่มแรกของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้ผู้ซื้อต้องรับรู้สินทรัพย์ หนี้สิน และหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นที่ระบุได้ของผู้ถูกซื้อ เป็นส่วนหนึ่งของการปันส่วนต้นทุนการรวมธุรกิจด้วยมูลค่ายุติธรรม ณ วันที่ซื้อ ดังนั้น ส่วนของผู้ถือหุ้นส่วนน้อยของธุรกิจที่นำมารวม ต้องแสดงตามสัดส่วนของมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์สุทธิของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย ซึ่งการแสดงดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวทางที่เลือกปฏิบัติของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิม **การบัญชีสำหรับค่าความนิยมหลังการรับรู้เริ่มแรก** 8. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้ผู้ซื้อต้องวัดค่าความนิยมจากการรวมธุรกิจหลังจากรับรู้ค่าความนิยมเริ่มแรกด้วยราคาทุน**หัก**ค่าเผื่อการด้อยค่าสะสม ดังนั้นผู้ซื้อไม่ต้องตัดจำหน่ายค่าความนิยม แต่ต้องทดสอบการด้อยค่าแทนทุกปีหรือทดสอบบ่อยครั้งขึ้น ถ้ามีเหตุการณ์หรือมีการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ที่เป็นตัวบ่งชี้การด้อยค่า ตามมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 43 เดิมกำหนดให้ผู้ซื้อต้องตัดจำหน่ายค่าความนิยมอย่างมีระบบตลอดอายุการให้ประโยชน์ของค่าความนิยมนั้น และผู้ซื้อต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าอายุการให้ประโยชน์ของค่าความนิยมจะไม่เกิน 20 ปี นับจากวันที่เริ่มรับรู้ค่าความนิยม **ส่วนเกินของส่วนได้เสียของผู้ซื้อในมูลค่ายุติธรรมสุทธิของสินทรัพย์ หนี้สิน และหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นที่ระบุได้ของผู้ถูกซื้อที่สูงกว่าราคาทุน** 9. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้ผู้ซื้อต้องประเมินการระบุและการวัดมูลค่าสินทรัพย์ หนี้สิน และหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นที่ระบุได้ของผู้ถูกซื้อใหม่ รวมทั้งประเมินต้นทุนการรวมธุรกิจใหม่ด้วย หากส่วนได้เสียของผู้ซื้อในมูลค่ายุติธรรมสุทธิของรายการดังกล่าวสูง	

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	กว่าราคาทุน ณ วันที่ซื้อ ส่วนเกินที่คงเหลือหลังจากประเมินใหม่ให้ผู้ซื้อรับรู้ในงบกำไรขาดทุนทันที แต่ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 43 เดิม กำหนดให้ผู้ซื้อบันทึกส่วนเกินของส่วนได้เสียของผู้ซื้อในมูลค่ายุติธรรมสุทธิของสินทรัพย์และหนี้สินที่ระบุได้ของผู้ถูกซื้อที่สูงกว่าต้นทุนการรวมธุรกิจเป็นค่าความนิยมติดลบ ดังนี้ 9.1 หากค่าความนิยมติดลบมีความสัมพันธ์กับความคาดหวังของผลขาดทุนและค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ตามที่ผู้ซื้อระบุอยู่ในแผนการซื้อธุรกิจ ผู้ซื้อต้องบันทึกค่าความนิยมติดลบไว้ในงบดุล และรับรู้เป็นรายได้ในรอบระยะเวลาเดียวกันกับค่าใช้จ่ายหรือผลขาดทุนในอนาคตนั้น 9.2 หากค่าความนิยมติดลบไม่มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังของผลขาดทุนและค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ตามที่ผู้ซื้อระบุอยู่ในแผนการซื้อธุรกิจผู้ซื้อต้องรับรู้ค่าความนิยมติดลบเป็นรายได้ในงบกำไรขาดทุน ดังนี้ (1) รับรู้จำนวนค่าความนิยมติดลบที่ไม่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ที่ไม่เป็นตัวเงินที่ระบุได้เป็นรายได้ตามเกณฑ์ที่เป็นระบบตลอดอายุการใช้งานและอายุการให้ประโยชน์ที่เหลืออยู่ของสินทรัพย์ที่เสื่อมสภาพที่ระบุได้ โดยใช้จำนวนถัวเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของอายุการใช้งานและอายุการให้ประโยชน์ดังกล่าวในการคำนวณ (2) รับรู้จำนวนค่าความนิยมติดลบที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ที่ไม่เป็นตัวเงินที่ระบุได้เป็นรายได้ทันที	
3. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ (ปรับปรุง 2550) (ฉบับที่ 44 เดิม)	**ขอบเขต** 1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติกับการบัญชีสำหรับเงินลงทุนในบริษัทย่อย กิจการที่ควบคุมร่วมกัน และบริษัทร่วม ในงบการเงินเฉพาะกิจการของบริษัทใหญ่ ผู้ร่วมค้า หรือผู้ลงทุน **ข้อยกเว้นในการจัดทำงบการเงินรวม** 2. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้แก้ไขข้อยกเว้นในการจัดทำงบการเงินรวม โดยกำหนดให้บริษัทใหญ่ไม่จำเป็นต้องนำเสนองบการเงินรวม หากเป็นไปตามลักษณะที่กำหนดทุกข้อดังนี้ 2.1 บริษัทใหญ่ที่มีฐานะเป็นบริษัทย่อยซึ่งถูกกิจการอื่นควบคุมอยู่ทั้งหมดหรือบางส่วน โดยที่ผู้ถือหุ้นอื่นของกิจการรวมถึงผู้ถือหุ้นที่ไม่มีสิทธิออกเสียงได้รับทราบและไม่คัดค้านที่บริษัทใหญ่จะไม่นำเสนองบการเงินรวม 2.2 ตราสารทุนหรือตราสารหนี้ของบริษัทใหญ่ไม่มีการซื้อขายในตลาดสาธารณะ (ไม่ว่าจะเป็นตลาดหลักทรัพย์ในประเทศหรือต่างประเทศหรือการซื้อขายนอกตลาดหลักทรัพย์ รวมทั้งตลาดในท้องถิ่นและในภูมิภาค)	เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2551 (ยกเว้นการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กับธุรกิจที่ไม่ใช่บริษัทมหาชน)

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	2.3 บริษัทใหญ่ไม่ได้นำส่งหรืออยู่ในกระบวนการของการนำส่งงบการเงินของบริษัทให้แก่สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์หรือหน่วยงานกำกับดูแลอื่นเพื่อวัตถุประสงค์ในการออกขายหลักทรัพย์ใดๆ ในตลาดสาธารณะ 2.4 บริษัทใหญ่ในลำดับสูงสุด (Ultimate Parent) หรือบริษัทใหญ่ในระหว่างกลางของผู้ลงทุน (Intermediate parent) นั้นได้จัดทำงบการเงินรวมเผยแพร่เพื่อประโยชน์ของสาธารณชนซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไปแล้ว มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้อธิบายถึงข้อกำหนดในกรณีที่บริษัทใหญ่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจัดทำงบการเงินรวม เมื่อบริษัทใหญ่ต้องนำเสนองบการเงินเฉพาะกิจการเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ **การควบคุมชั่วคราว** 3. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้กิจการต้องนำงบการเงินของบริษัทย่อยมาทำงบการเงินรวมหากมีหลักฐานแสดงว่าการควบคุมที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการควบคุมชั่วคราว โดยต้องมีหลักฐานแสดงว่าบริษัทใหญ่ซื้อบริษัทย่อยโดยมีความตั้งใจที่จะจำหน่ายบริษัทย่อยที่ซื้อมาภายในระยะเวลา 12 เดือนนับแต่วันที่ได้มา และฝ่ายบริหารของบริษัทใหญ่ดำเนินการอย่างจริงจังและอยู่ระหว่างการติดต่อหาผู้ซื้อบริษัทย่อยนั้น นอกจากนี้ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้คำว่า "ภายในระยะเวลา 12 เดือน" แทนคำว่า "ในอนาคตอันใกล้" ที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีเรื่องสินทรัพย์หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก ทั้งนี้ หากบริษัทใหญ่ไม่สามารถจำหน่ายบริษัทย่อยซึ่งกิจการไม่นำมารวมเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินรวมภายในระยะเวลา 12 เดือน บริษัทใหญ่ต้องรวมงบการเงินของบริษัทย่อยดังกล่าวในการจัดทำงบการเงินรวมนับแต่วันที่ได้มาซึ่งเงินลงทุนในบริษัทย่อยนั้น เว้นแต่จะเข้าเหตุการณ์พิเศษที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ 4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดว่าบริษัทใหญ่ที่เป็นกิจการร่วมลงทุน (a venture capital organization) กองทุนรวม (mutual fund) หน่วยลงทุน (unit trust) และกิจการอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันยังคงต้องนำเงินลงทุนในบริษัทย่อยมาทำงบการเงินรวมด้วย ข้อกำหนดดังกล่าวระบุเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความชัดเจน 5. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่อนุญาตให้บริษัทใหญ่ไม่รวมงบการเงินของกิจการอื่นซึ่งบริษัทยังมีการควบคุมอยู่ด้วยเหตุผลว่ากิจการนั้นดำเนินการภายใต้ข้อจำกัดที่เข้มงวดในระยะเวลานานซึ่งทำให้ความสามารถของกิจการในการโอนเงินทุนให้แก่บริษัทใหญ่ลดลงเว้นแต่ข้อจำกัดนั้นจะทำให้บริษัทใหญ่สูญเสียการควบคุมที่มีอยู่ทั้งหมด	

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	ขั้นตอนในการจัดทำงบการเงินรวม **สิทธิในการออกเสียงที่เป็นไปได้** 6. ในการประเมินว่ากิจการมีอำนาจในการกำหนดนโยบายทางการเงินและการดำเนินงานของกิจการอื่นหรือไม่ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องพิจารณาถึงสิทธิในการออกเสียงที่เป็นไปได้ที่กิจการมีอยู่ และผลกระทบจากการใช้สิทธิหรือแปลงสภาพสิทธิดังกล่าวด้วย **นโยบายการบัญชี** 7. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันสำหรับรายการบัญชีที่เหมือนกันและเหตุการณ์อื่นในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชีฉบับเดิมยกเว้นข้อกำหนดเรื่องดังกล่าวหากกิจการไม่สามารถใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันได้ในทางปฏิบัติ **ส่วนได้เสียของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย** 8. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องแสดงส่วนได้เสียของผู้ถือหุ้นส่วนน้อยในงบดุลรวมเป็นรายการแยกต่างหากจากส่วนของผู้ถือหุ้นที่เป็นของบริษัทใหญ่ ภายใต้ส่วนของเจ้าของ **งบการเงินเฉพาะกิจการ** 9. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดวิธีการบัญชีสำหรับเงินลงทุนในบริษัทย่อย เงินลงทุนในกิจการที่ควบคุมร่วมกัน และเงินลงทุนในบริษัทร่วมในงบการเงินเฉพาะกิจการ กิจการต้องบันทึกบัญชีเงินลงทุนดังกล่าวด้วยราคาทุนหรือวิธีการบัญชีตามที่กำหนดในตามมาตรฐานการบัญชี เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าตราสารการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) 10. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ยังคงให้ทางเลือกสำหรับวิธีปฏิบัติทางบัญชีสำหรับเงินลงทุนในงบการเงินเฉพาะกิจการของผู้ลงทุน	
4. มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 28 เรื่อง เงินลงทุนในบริษัทร่วม (ปรับปรุง 2550) (ฉบับที่ 45 เดิม)	**ขอบเขต** 1. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ถือปฏิบัติกับเงินลงทุนในบริษัทร่วมหรือส่วนได้เสียของผู้ร่วมค้าในกิจการที่ควบคุมร่วมกัน ซึ่งถือโดยกิจการร่วมลงทุน (a venture capital organisation) กองทุนรวม (mutual fund) หน่วยลงทุน (unit trust) หรือกิจการอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เมื่อผู้ลงทุนจัดประเภทเงินลงทุนนั้นเป็นหลักทรัพย์เพื่อค้าและบันทึกบัญชีตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 42 เรื่อง การบัญชีสำหรับกิจการที่ดำเนินธุรกิจเฉพาะด้านการลงทุน หรือมาตรฐานการบัญชี เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าตราสารการเงิน	เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2551 (ยกเว้นการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กับธุรกิจที่ไม่ใช่บริษัทมหาชน)

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	(เมื่อมีการประกาศใช้) กิจการต้องรับรู้รายการเงินลงทุนดังกล่าวด้วยมูลค่ายุติธรรม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมจะรับรู้ในกำไรหรือขาดทุนในงวดบัญชีที่เกิดขึ้น 2. มาตรฐานการบัญชีกำหนดข้อยกเว้นในการนำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติ ซึ่งคล้ายคลึงกับข้อยกเว้นในกรณีที่บริษัทใหญ่ไม่ต้องจัดทำงบการเงินรวม ข้อยกเว้นดังกล่าวได้แก่กรณีที่ผู้ลงทุนเป็นบริษัทใหญ่ที่ได้รับยกเว้นในการจัดทำงบการเงินรวมตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ (ย่อหน้าที่ 13.2) และกรณีของผู้ลงทุนซึ่งถึงแม้จะมิใช่บริษัทใหญ่ แต่เข้าเงื่อนไขตามที่ยกเว้นให้บริษัทใหญ่ดังกล่าว (ย่อหน้าที่ 13.3) **อิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญสิทธิในการออกเสียงที่สามารถเป็นไปได้** 3. ในการประเมินว่ากิจการมีอำนาจในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายทางการเงินและการดำเนินงานของกิจการที่ไปลงทุนหรือไม่กิจการต้องพิจารณาถึงสิทธิในการออกเสียงที่สามารถเป็นไปได้ ที่กิจการถืออยู่ และผลกระทบจากการใช้สิทธิหรือแปลงสภาพสิทธินั้น หากกิจการเลือกใช้สิทธิหรือเปลี่ยนสภาพสิทธิดังกล่าวในปัจจุบัน **วิธีส่วนได้เสีย** 4. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้กิจการต้องบันทึกบัญชีเงินลงทุนในบริษัทร่วมซึ่งผู้ลงทุนมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญโดยใช้วิธีส่วนได้เสียไม่ว่าผู้ลงทุนนั้นจะมีเงินลงทุนในบริษัทย่อยและมีการจัดทำงบการเงินรวมด้วยหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ผู้ลงทุนไม่นำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติหากผู้ลงทุนนำเสนองบการเงินเฉพาะกิจการซึ่งจัดทำตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ **ข้อยกเว้นในการนำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติ** 5. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้กิจการต้องนำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติ หากกิจการซื้อเงินลงทุนในบริษัทร่วมไว้โดยมีเจตนาที่จะจำหน่ายเงินลงทุนนั้นภายในระยะเวลา 12 เดือนนับแต่วันได้มาโดยต้องมีหลักฐาน แสดงว่ากิจการซื้อเงินลงทุนไว้โดยตั้งใจว่าจะจำหน่ายออกไปและฝ่ายบริหารของกิจการอยู่ในระหว่างการติดต่อหาผู้ซื้อเงินลงทุนในบริษัทร่วมนั้นอย่างจริงจัง นอกจากนี้ มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ใช้คำว่า "ภายในระยะเวลา 12 เดือน" แทนคำว่า "ในอนาคตอันใกล้" ที่ใช้ในมาตรฐานการบัญชีเรื่อง สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก ทั้งนี้ หาก	

มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	กิจการไม่สามารถจำหน่ายเงินลงทุนในบริษัทร่วมภายในระยะเวลา 12 เดือน กิจการต้องใช้วิธีส่วนได้เสียนับแต่วันที่ได้มาซึ่งเงินลงทุนในบริษัทร่วมนั้น เว้นแต่จะเข้าเหตุการณ์พิเศษที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ 6. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ไม่อนุญาตให้ผู้ลงทุนซึ่งยังคงมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อบริษัทร่วมไม่นำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติ โดยเหตุผลว่าบริษัทร่วมนั้นดำเนินงานภายใต้ข้อจำกัดที่เข้มงวดเป็นระยะเวลานานซึ่งมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญทำให้บริษัทร่วมด้อยความสามารถในการโอนเงินให้แก่ผู้ลงทุน ผู้ลงทุนไม่ต้องนำวิธีส่วนได้เสียมาปฏิบัติเฉพาะเมื่อผู้ลงทุนไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อกิจการที่ไปลงทุน **การตัดบัญชีกำไรและขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้นจริงจากรายการบัญชีกับบริษัทร่วม** 7. ผู้ลงทุนต้องตัดบัญชีกำไรและขาดทุนซึ่งเป็นผลมาจากรายการบัญชีจากบริษัทร่วมไปยังผู้ลงทุน (upstream) และรายการบัญชีจากผู้ลงทุนไปยังบริษัทร่วม (downstream) เท่าที่ผู้ลงทุนมีส่วนได้เสียในบริษัทร่วมนั้น **งบการเงินที่มีรอบระยะเวลาบัญชีแตกต่างกัน** 8. งบการเงินของบริษัทร่วมซึ่งผู้ลงทุนนำมาใช้ในการบันทึกบัญชีเงินลงทุนด้วยวิธีส่วนได้เสียอาจมีวันที่ในงบการเงินแตกต่างจากวันที่ในงบการเงินของผู้ลงทุนได้ โดยช่วงเวลาที่แตกต่างกันนั้นต้องไม่เกินกว่า 3 เดือน **นโยบายการบัญชีที่เหมือนกัน** 9. มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้กำหนดให้ผู้ลงทุนต้องปรับปรุงงบการเงินของบริษัทร่วมอย่างเหมาะสมเพื่อให้ใช้นโยบายการบัญชีเดียวกับผู้ลงทุนสำหรับรายการบัญชีที่เหมือนกันและเหตุการณ์อื่นในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 45 เดิมกำหนดข้อยกเว้นในเรื่องดังกล่าวหากกิจการไม่สามารถใช้นโยบายการบัญชีเดียวกันได้ในทางปฏิบัติ **การรับรู้ผลขาดทุน** 10. ในการรับรู้ส่วนแบ่งขาดทุนในบริษัทร่วมที่เป็นส่วนของผู้ลงทุน ผู้ลงทุนต้องพิจารณามูลค่าตามบัญชีของเงินลงทุนในส่วนของเจ้าของในบริษัทร่วมและส่วนได้เสียระยะยาวอื่นในบริษัทร่วมที่ผู้ลงทุนถืออยู่	
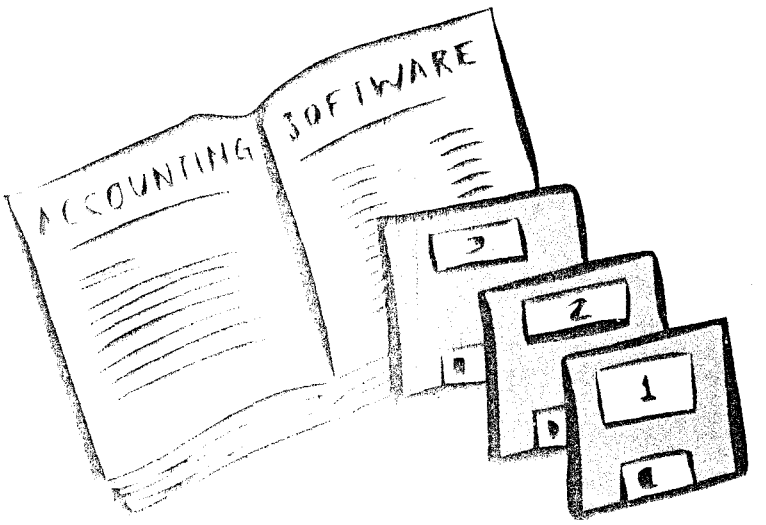
มาตรฐานการบัญชี	การเปลี่ยนแปลงและรายละเอียดที่สำคัญ	วันถือปฏิบัติและการยกเว้นการบังคับใช้
	งบการเงินเฉพาะกิจการ 11. ข้อกำหนดในการจัดทำงบการเงินเฉพาะกิจการของผู้ลงทุนกำหนดขึ้นโดยอ้างอิงมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 27 (ปรับปรุง 2550) เรื่อง งบการเงินรวมและงบการเงินเฉพาะกิจการ